

Izdajatelj:

Društvo katoliških pedagogov Slovenije

Svet revije

Jože Mlakar
Marjan Peneš
dr. Andrej Perko
Marija Šušteršič
Marija Žabjek

Odgovorni urednik

dr. Silvo Šinkovec

Uredniški odbor

Tatjana Fajdiga
dr. Dejan Hozjan
dr. Jana Kalin
dr. Vanja Kiswarday
mag. Marijana Kolenko
dr. Nives Ličen
prof. Bernarda Mal
dr. Anton Meden

Naslov uredništva

Vzgoja, Rožna ulica 2, 1000 Ljubljana
01/43-83-983
urednistvo@revija-vzgoja.si
info@revija-vzgoja.si
silvo.sinkovec@rkc.si
http://www.revija-vzgoja.si

ID za DDV

SI64231160

Transakcijski račun

SI56 6100 0000 9750 496
odprt pri Delavski hranilnici d.d.

Oblikovanje in prelom

Tiskarna Oman, Kranj

Tisk

Belin

Lektoriranje

Barbara Rodošek

Revija *Vzgoja* izhaja štirikrat letno. Cena izvoda v letu 2025 je 7,50 €. Naročnina za naročnike v Sloveniji je 29 € (tujina 40 €).

DDV in poština sta všteta v ceno.

Odpoved naročnine sprejemamo samo pisno za naslednje obračunsko obdobje.

Navodila za pisanje prispevkov lahko dobite na uredništvu ali na spletni strani.

Prispevkov ne honoriramo.

Če naročniki svojega izvoda ne prejmete na dom, prosimo, da nas o tem obvestite.

Natisnjenih 1200 izvodov.

ISSN: 1580-0482

Upanje, ki ne osramoti

■ **Silvo Šinkovec** je predavatelj, terapevt, voditelj seminarjev in duhovnih vaj, urednik revije *Vzgoja*, duhovni asistent DKPS in direktor IFP.

Upanje je čustvo, ki se rodi ob pogledu na prihodnost. S sedanostjo nismo zadovoljni in upamo, da bo tisto, v kar gremo, boljše. Upamo. Če se naša predstava o prihodnosti povezuje z realnimi možnostmi uresničenja, je upanje realno, če se naša predstava oddalji od realnih možnosti, postane iluzija. Upanje premošča strah pred negotovo prihodnostjo. Upanje sproži nove moči, da si prizadevamo po svojih najboljših močeh, da pridemo iz trenutne slabe situacije v tisto, ki jo slutimo. V boljše.

Papež Frančišek je za sveto leto 2025 izbral besedo *upanje*. Izbral jo je v času, ko je svet vse bolj v krču, ko ni velikih političnih voditeljev, ko se vojna v Ukrajini kar ne konča in v Gazi divja nasilje. Ko ni našel pravih sogovornikov ne v civilni ne v cerkveni pokrajini. Na kaj se človek lahko nasloni, ko se zdi, da se vse podira?

V duhovnika me je posvetil nadškof dr. Alojzij Šuštar leta 1988. To je bil čas političnega vrenja. Upali smo, da bo Slovenija prišla do svoje države, do samostojnosti. Zdelo se je, da je to še daleč; hkrati pa, da je tik pred zdajci. V tistih letih je nadškof Šuštar v svojih nagovorih pogosto uporabljal besedo upanje. Upal je, da se bo Sloveniji izšlo dobro. Upal je, da bo Slovenija dosegla samostojnost. Upal je, da bo evangelij v tej deželi obrodil bogat sad. Upal je, ker je imel vero in ker se je zavedal, da se nič ne zgodi brez Božje vednosti.

Pred novo mašo sem iskal novomašno geslo. Izbral sem stavek: »Upanje pa ne osramoti, ker je Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan.« (Rim 5,5) V njem je bistveno sporočilo, da je Bog ljubezen, ki bi rad svojo brezpogojno ljubezen dal vsem ljudem. Po Svetem Duhu pa navdihuje, posvečuje in tolaži. Sveti Duh nas poveže s frekvenco Boga, da smo z njim v resonanci, v sozvočju. Duhovno življenje nas vodi v sozvočje, da postanemo pretočni za Božje delovanje.

Tudi mene je pritegnila Pavlova beseda upanje, ki zanj ni samo človeška domišljija, ki si želi, da bi se vse izšlo dobro in bi iz stiske prišli v rešitev. Hrepenenje, ki ima svojo podlago v veri, ni prazno, ker lahko računa na pomoč od zgoraj. Prave stvari se ne zgodijo samo z našo voljo, z načrtom in močjo, z iznajdljivostjo in preračunljivostjo, z našim znanjem in našo pametjo. Vse to je potrebno. Toda potrebno je več. Potrebno je tisto od zgoraj: nepredvidljivo, presežno, nepoznano. Potrebna je Božja roka, ki vse obrne v dobro. Osamosvojitve se je zgodila, vojna ni bila predolga in je imela sorazmerno malo žrtev. Izmotali smo se iz nasilnega totalitarizma. V ozadju vseh dogodkov je bilo veliko tihe in glasne molitve mnogih. Veseli smo slovenske osamosvojitve, ponosni na vse, ki so za to zastavili svoje moči, celo svoje življenje. In hvaležni smo vsem, ki so za ta cilj veliko molili.

Živimo v drugačnem času. Papež Frančišek je izbral isti stavek za letošnje sveto leto. »Plamen ljubezni, ki ga je Sveti Duh izlil v naša srca, naj v nas prebujata blagoslovljeno upanje v prihod tvojega kraljestva.« Frančišek gradi svetoletno molitev na treh krepostih: veri, ljubezni in upanju. Papež, ki se je na veliko noč poslovil, prosi, da nas Božja »milost preobrazí, naredi drugačne, da bi »marljivo gojili seme evangelija,« da bi dalo obilen sad, da bi prekrasilo ves svet. Frančišek nas usmeri v temeljno upanje, da pričakujemo »novo nebo in novo zemljo« ter hrepenimo »po nebeških dobrinah«. On je že tam. Frančišek je upal, da pride čas, ko bodo »premagane sile zla,« ko bo človek ponovno hrepenel po božjem. Ker bo videl prav, bo delal prav, zato bo napolnjen »z veseljem in mirom«.

Sveto leto je čudovita priložnost, da si naredimo načrt, kako bomo poglobili vero, obnovili upanje, se odprli Božji ljubezni in pridobili odpustek za mnoge. Sveto leto je velika priložnost. ◀